

Θάνατος τοῦ Μπερτόλδου καί θάψιμόν του

Οἱ ἰατροὶ μὴ ἐγνωρίζοντες τὴν κράσιν του, ἔκανάν του τὰ γιαιτρικά ὁποῦ κάνουν τῶν ἀρχόντων καί καβαλιέρων τῆς Αὐλῆς. Ἀμὴ ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐγνώριζεν τὴν φύσιν του, ἐρώτησέν τους νὰ τοῦ φέρουν ἓνα τσουκάλι φασούλια μέ τό κρεμύδιον καὶ ράβες ψημένες ἀποκάτω εἰς τὴν στάχτην, διατί ἐκεῖνος ἤξευρεν πὼς μέ τοιαῦτα φαγητὰ ἐγιατρευότου. Ἀμὴ οἱ ἄνωθεν ἰατροὶ δέν ἠθέλησαν ποτέ νὰ τόν εὐχαριστήσουν. Ἔτσι ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του μέ τούτην τὴν θέλησιν, ἐκεῖνος ὁποῦ ἐστάθη ἄλλος ἓνας Αἴσωπος σιμὰ εἰς ὄλους, ὄντας ἓνα ὀράκολον, καί τον ἔκλαυσεν ὅλη ἡ Αὐλή καί ὁ Βασιλεὺς ἔκαμε καί τόν ἔθαψαν μέ μεγάλην τιμὴν· καί ἐκεῖνοι οἱ ἰατροὶ ἐμετενόησαν πὼς δέν τοῦ ἔδωσαν εἰς τό ὕστερον ὅ,τι καί ἂν τοὺς ἐγύρευσε, καί ἐγνώρισαν πὼς ἐκεῖνος ἀπέθανεν διὰ νὰ μὴν τόν εὐχαριστήσουν ἐκεῖνοι. Καί ὁ Βασιλεὺς, διὰ αἰωνίαν μνήμην ἐτούτου τοῦ μεγάλου ἀνθρώπου, ἔκαμε νὰ γλύψουν εἰς τό μνημα του μέ χρυσὰ γράμματα τὰ ἀκόλουθα ἔπη, εἰς εἶδος ἐπιταφίου, κάνοντας νὰ ἐνδύσουν ὅλην τὴν Αὐλὴν του μαῦρα, σάν νὰ εἶχεν ἀποθάνει ὁ πρῶτος ἐκεῖνης.

Ἄλκης Αγγέλου (επιμ.), *Giulio Cesare Dalla Croce, Ο Μπερτόλδος καὶ ὁ Μπερτολδίνος* [Νέα Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη, ΔΠ 49], Ἑρμῆς, Αθήνα 1988.